

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: P. V., narozen
bytem
zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Pechancem, Ph. D.
sídlem Masarykova 175, 763 26 Luhačovice

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2018, č. j. KUZZL 80898/2017, sp. zn. KUSP/80898/2017/PŽÚ/Do

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 16. 2. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2018, č. j. KUZZL 80898/2017, sp. zn. KUSP/80898/2017/PŽÚ/Do (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým zamítl odvolání

žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odbor právní – přestupkové oddělení (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 10. 2017, sp. zn. MMZL 102843/2016 (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce výrokem 1) uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016 (dále jen „přestupkový zákon“), kterého se žalobce dopustil tím, že úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Současně správní orgán prvního stupně ve výroku 2) rozhodl o zastavení řízení o přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c), kterého se měl žalobce dopustit tím, že měl úmyslně narušit občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, jelikož jeho spáchání nebylo žalobci prokázáno. Napadeným rozhodnutím pak nebylo vyhověno odvolací námitce žalobce o porušení zásady *ne bis in idem* a existence překážky věci rozsouzené.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadeného rozhodnutí je nezákonné, neboť je založeno na nesprávném právním posouzení věci. Dle jeho názoru posuzované deliktní jednání žalobce tvořilo pouze jeden skutek a při tomto závěru není možné o jedné části jednání rozhodnout tak, že se řízení zastavuje a o další části rozhodnout tak, že se obviněný uznává vinným.
4. Žalobce se dále ztotožnil s názorem žalovaného uvedeným v napadeném rozhodnutí, jímž byl potvrzen závěr žalobce uvedený v jeho odvolání proti správnímu orgánu prvního stupně, že se jednalo o spáchání více přestupků v jednočinném souběhu. Nesouhlasil však s následnou argumentací žalovaného, že „[s]lovní spojení „spáchání skutku“ uvedené jako důvod zastavení v řízení v § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích je nutno v daném případě, kdy jedním skutkem mělo být spácháno více přestupků, vykládat ve významu „spáchání přestupku“, a nikoli „celého skutku“, jak si to vykládá obviněný.“ Žalobce tento názor považoval nejen za nesouladný s teorií trestního práva a správního trestání, kdy mezi těmito obory musí panovat principová shoda, ale také v kontradikci s dosavadní judikaturou, přičemž odkázal na znění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2016, č. j. 22 A 50/2014-38.
5. Na závěr žalobce vyjádřil své přesvědčení, že předmětné jednání má být posuzováno jako jeden skutek, a je tedy nutné o něm rozhodnout jako o celku. Pokud byly v jednom skutku spatřovány dva přestupky a prokáže se pouze jeden, je nezbytné tuto skutečnost uvést v odůvodnění rozhodnutí a nikoli pro tuto část jednoho skutku řízení zastavit. V opačném případě dle žalobce dochází ve vztahu k části skutku, pro kterou bylo řízení zastaveno, k vytvoření překážky věci rozsouzené, a o další části skutku již nemůže být v souladu se zásadou *ne bis in idem* rozhodnuto výrokem o uznání viny, tudíž musí být řízení o celém jednom skutku zastaveno. Tento svůj závěr podpořil odkazem na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 9. 2009, sp. zn. 2 T o 71/2009.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v rámci svého vyjádření ze dne 28. 5. 2018, které zdejšímu soudu došlo dne 29. 5. 2018, navrhl zamítnutí žaloby. Předně uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno v souladu se zavedenou dlouholetou praxí na úseku projednávání přestupků. Souhlasil, že se v přestupkovém řízení uplatňují některé zásady trestního práva, avšak doplnil, že je toto

stále řízením správním a je nutno primárně aplikovat předpisy práva správního, tj. správní řád a přestupkový zákon.

7. Dle žalovaného žalobce napadá rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadené rozhodnutí toliko z formálního hlediska. Připustil, že v daném případě nemuselo být o zastavení řízení o přestupku, jehož spáchání nebylo žalobci prokázáno, rozhodnuto a předmětné konstatování mohlo být obsaženo pouze v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Avšak uvedl, že použitý postup je v rozhodovací praxi orgánů projednávajících přestupky již zvyklostí, přičemž vychází z premisy, že o každém přestupku, o němž bylo řízení zahájeno, by mělo být rozhodnuto, což dle žalovaného přispívá k vyšší právní jistotě obviněných a případné zastavení řízení jim není na újmu, jak tomu bylo i v posuzovaném případě. Žalovaný tak nemá za to, že by byla porušena zásada *ne bis in idem* a vznikla překážka věci rozhodnuté, jelikož by takový závěr byl příliš formalistický.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Ze spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti. Správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 15. 8. 2016 Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, územní odbor Zlín, obvodní oddělení policie Zlín, zasláno oznámení přestupku ze dne 11. 8. 2016, č. j. KRPZ-77899-7/PŘ-2016-150512 spolu s přílohami. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že je žalobce podezřelý z přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona tím, že v době kolem 1.00 hod. dne 20. 7. 2016 ve ... na ulici č. p., když M. R. (dále jen „poškozený“) se svým kamarádem D. M. scházeli po schodišti dolů, je slovně napadl, že dělají bordel a následně poškozeného udeřil sevřenou pěstí nejprve na levou stranu obličeje, poté asi sedmkrát na zadní stranu hlavy, přičemž se žalobce pověsil rukama za jeho krk, kdy jej strhl a oba spadli na zem, a následně mu vyhrožoval, jestli bude ještě jednou hluk z jejich bytu, tak je „všechny vystřílí, jak ten magor z B.“.
10. Správní orgán prvního stupně postupem dle § 87 přestupkového zákona vydal dne 6. 3. 2017 příkaz sp. zn. MMZL 102843/2016 (dále jen „příkaz“), ve kterém uznal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, kterých se dopustil tím, že dne 20. 7. 2016 kolem 1:00 hod. ve na ulici č. p. úmyslně narušil občanské soužití hrubým jednáním vůči poškozenému, kterého udeřil sevřenou pěstí na levou stranu obličeje a opakovaně na zadní stranu hlavy, a téhož dne tamtéž úmyslně narušil občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, když vyhrožoval poškozenému, že jestli bude ještě slyšet z jejich bytu hluk, tak je „všechny vystřílí, jak ten magor z B.“, a uložil mu pokutu ve výši 1.000 Kč.
11. Žalobce podal v zákonné lhůtě dne 22. 3. 2017 proti příkazu odpor.
12. Dne 10. 7. 2017 správní orgán prvního stupně ve věci vyslechl žalobce, poškozeného a paní T. R., která je partnerkou žalobce. Pana D. M. vyslechl dne 7. 8. 2017.

13. Správní orgán prvního stupně na základě doplněných skutkových zjištění vydal dne 18. 10. 2017 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Výrokem 1) žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 20. 7. 2016 kolem 1:00 hod. na ulici č. p. ve úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním vůči poškozenému, kterého opakovaně udeřil otevřenou dlaní ruky. Za uvedené jednání byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b), § 13 a 49 odst. 2 přestupkového zákona uložena pokuta ve výši 1.000 Kč a zároveň podle § 79 odst. 1 přestupkového zákona povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
14. Ve výroku 2) správní orgán prvního stupně rozhodl o tom, že se řízení proti žalobci, který se měl dopustit přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona tím, že dne 20. 7. 2016 kolem 1:00 hod. na ulici č. p. ve měl úmyslně narušit občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, když měl vyhrožovat poškozenému, že jestli bude ještě slyšet z jejich bytu hluk, tak je „*všechny vystřelí, jak ten magor z B.*“, v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona zastavuje, neboť spáchání skutku, o němž se vedlo řízení, nebylo žalobci prokázáno.
15. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 20. 11. 2017 odvolání, a to co do výroku 1), kde namítal, že bylo o témže skutku rozhodnuto dvakrát, jelikož jednání, které je mu kladeno za vinu, považuje za jeden skutek, neboť se jedná o souhrn projevů vůle, které jsou příčinou následku, tj. narušení občanského soužití. Tímto postupem byla správním orgánem prvního stupně porušena zásada *ne bis in idem*, neboť zde byla dána překážka věci rozhodnuté.
16. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí rozsahu výroku 1), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje zákonem předepsané náležitosti a v přezkoumávaném výroku 1) vychází ze stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K námitce překážky věci rozhodnuté žalovaný uvedl, že je námitka nedůvodná. Žalovaný souhlasil s tím, že celé jednání obviněného lze považovat za jeden skutek, avšak v uvedeném skutku je spatřováno podezření ze dvou přestupků proti občanskému soužití – hrubé jednání a vyhrožování újmou na zdraví. V takovém případě je dle něj pak nutné slovní spojení „spáchání skutku“ v § 76 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona chápat jako „spáchání přestupku“ a nikoli „celého skutku“. Žalovaný tedy v postupu správního orgánu prvního stupně neshledal žádné pochybení.
17. Z výše uvedených důvodů žalovaný v rozsahu výroku 1) rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil a odvolání jako nedůvodné zamítl.

Nesprávné právní posouzení věci – jednota skutku

18. Podstata posuzované věci, jak vyplývá z výše uvedeného shrnutí skutkového stavu a tvrzení účastníků, je založena na zodpovězení dvou otázek. Za prvé, zda se v případě deliktního jednání žalobce jedná o jednočinný souběh, a pokud ano, zda je možné v takovém případě v jedné části řízení o přestupku zastavit a v druhé části uznat obviněného z přestupku vinným.
19. Vzhledem k tomu, že je v projednávané věci důležitým předmětem posouzení povaha souběhu neboli tzv. konkurence přestupků, pokládal soud za nutné nejprve shrnout v daném případě relevantní právní úpravu a zejména pak poznatky doktrinální nauky spolu s judikaturou soudů týkající se dané problematiky.

20. Předně krajský soud uvádí, že úprava sbíhajících se přestupků není úplná, a to zejména ve vztahu k vymezení toho, co je možné za souběh považovat. Ustanovení § 12 odst. 2 přestupkového zákona (i nyní § 41 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů) pouze upravují způsob trestání více přestupků téhož pachatele. Jak dovodila judikatura správních soudů, v případě strohosti úpravy správního trestání se přistupuje k přiměřenému použití analogie z trestního práva, což uvedl Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, publ. pod č. 2248/2011 Sb. NSS, kde stanovil, že *„[...] při trestání správních deliktů týmž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoliv veřejnoprávního deliktu.“* K této zásadě se Nejvyšší správní soud již dříve vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67, dle něhož použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem. Obdobně v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS, konstatoval, že *„[s]právním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak. Pro ilustraci lze vzpomenout i někdy převrácený poměr u peněžitých sankcí: stamilionové pokuty, které hrozí za některé správní delikty, a více než desetinásobně přesahují možnou výměru peněžitého trestu podle trestního zákona. Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů. [...] Při trestání správních deliktů se v návaznosti na argumentaci shora přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů.“*
21. Na základě výše uvedeného zdejší soud předkládá závěry trestněprávní doktríny, v rámci které bylo dovozeno, že souběh trestných činů *„[...] je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení“* (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha 2004, s. 26). K tomu právní teorie rozlišuje druhy souběhu: a) jednočinný činný souběh stejnorodý – pachatel jedním skutkem spáchá trestné činy stejné skutkové podstaty; b) jednočinný souběh nestejnorodý – pachatel jedním skutkem naplní více různých skutkových podstat trestných činů; c) vícečinný souběh stejnorodý – pachatel více skutky spáchá trestné činy stejné skutkové podstaty; a d) vícečinný souběh nestejnorodý – pachatel více skutky spáchá trestné činy různých skutkových podstat (viz: Šámal, P. a kolektiv. Trestní zákoník (EVK). 2. vydání. C. H. Beck, Praha 2012, s. 126).
22. Pro posouzení otázek souvisejících se souběhem je rozhodující vymezení pojmu *skutek* a ujasnění si, kdy jde o jeden skutek a kdy o více skutků. V trestněprávní teorii vícečinný souběh předpokládá více skutků a každý z těchto skutků se posuzuje jako samostatný

trestný čin. Naproti tomu při jednočinném souběhu jde o skutek jediný, kterým je spácháno více trestných činů.

23. Podle ustálené judikatury trestních soudů „[m]omentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je následek závažný z hlediska trestního práva, který pachatel způsobil nebo chtěl způsobit. Za jeden skutek lze považovat jen ty projevy vůle pachatele navenek, které jsou pro tento následek kauzální, pokud jsou zahrnuty zaviněním.“ (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 5. 1984, sp. zn. 3 Tz 6/84, publ. pod č. 8/1985 Sb. R t.). Dle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 5 Tdo 1107/2018-41, bude pak „[t]otožnost skutku zachována, bude-li zachována totožnost jednání nebo následku. K zachování totožnosti skutku postačí totožnost jednání nebo totožnost následku. Následkem se přitom rozumí porušení individuálního objektu trestného činu v jeho konkrétní podobě, tedy konkrétní následek (porušení určitého jedinečného vztahu – zájmu), nikoli určitý typ následku. Proto je třeba jak jednání, tak i následek v popisu skutku vyjádřit vždy v jeho konkrétní podobě.“ (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, publ. pod č. 21/2002 Sb. ÚS u.).
24. Dle trestněprávní doktríny pak „[p]odstatu skutku tvoří jednání. Jednání jako projev vůle ve vnějším světě je konání i opomenutí, může být spácháno úmyslně i z nedbalosti. Meze útoku (aktů) zahrnutých do jednání jsou však určeny trestněprávně relevantním následkem, jehož příčinou je jednání. Přitom se jedná o následek, který je znakem některého konkrétního trestného činu. Takový konkrétní následek spojuje dílčí akty (útoky) do jednoho skutku a zároveň umožňuje dělit chování člověka na různé skutky (např. aby šlo o jediný skutek, musí být výstřely pachatele příčinou usmrcení poškozeného). K jednání pak musí přistoupit zavinění, přičemž je nutné, aby pachatel jednal v té formě zavinění, která je relevantní pro příslušnou skutkovou podstatu trestného činu (např. u trestného činu vraždy podle § 140 musí pachatel jednat úmyslně)“ (viz: Šámal, P. a kolektiv. Trestní zákoník (EVK). 2. vydání. C. H. Beck, Praha 2012, s. 126).
25. V posuzovaném případě je tak nutné se zabývat tím, jakým způsobem je v § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona upraveno deliktní jednání a co představuje jeho následek. Jak stanovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 12/2010-65, „[o]bjektem skutkové podstaty přestupku podle ust. § 49 zákona o přestupcích je tedy občanské soužití. Narušení občanského soužití je obligatorním znakem skutkových podstat přestupků proti občanskému soužití. Narušení občanského soužití je pak trestáno tehdy, dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež svojí povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání v ust. § 49 zákona o přestupcích. Jednání stěžovatele by podle Nejvyššího správního soudu mohlo být jednáním narušujícím občanské soužití, pokud by bylo hrubým jednáním (schválností) a zároveň narušilo zájem společnosti, který je objektem přestupku podle citovaného ustanovení, čili pokud by stěžovatel schválností narušil poklidné soužití občanů v daném místě.“
26. Na základě výše uvedeného dle názoru zdejšího soudu bylo deliktní jednání žalobce objektivně složeno z různých aktů (útoků), a to z vyhrožování újmou na zdraví a zákonem nekonkretizovaného jiného hrubého jednání. Toto rozlišení je ostatně obsaženo v samotném § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, které demonstrativním výčtem typizuje různá hrubá jednání, přičemž právě hrubé jednání je obligatorním znakem skutkové podstaty obsažené v daném ustanovení. Konkrétní žalobcovo deliktní jednání tak nejprve spočívalo v neprokázaném vyhrožování újmou na zdraví a následněm tzv. jiném

hrubém jednáním, pod které správní orgán prvního stupně subsumoval opakované udeření do hlavy poškozeného otevřenou dlaní ruky.

27. Co se týče způsobeného následku deliktním jednáním (jednáními) žalobce, zdejší soud konstatuje, že je možné dojít k tomu závěru, že došlo ke způsobení různých následků, resp. k narušení různých objektů ochrany. Ač je objektem skutkové podstaty přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona obecně vymezeno *občanské soužití*, tedy poklidné soužití občanů v daném místě, je nutno uvést, že předmětné ustanovení představuje velmi obecné souhrnné označení správně deliktních jednání, které svou intenzitou nedosáhnou úžeji vymezené množiny trestných činů. Tedy například vyhrožování újmou na zdraví koresponduje trestný čin vydírání podle § 175 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), jehož objektem je *svobodné rozhodování*, nebo i trestný čin nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, jehož objektem je *zájem na ochraně jednotlivce proti některým závažným výhrůžkám*. Obdobou obecné kategorie jiného hrubého jednání může být široké množství trestných činů se stejně velkým počtem objektů (obecně např. trestný čin výtržnictví dle § 358 trestního zákoníku, které chrání *klidné občanské soužití proti závažnějším útokům narušujícím veřejný klid a pořádek*).
28. Z objektů, které jsou vymezeny v těchto ekvivalentních, blíže vymezených trestných činech, je pak možno usuzovat na individuální objekty, které jsou obsaženy ve skutkové podstatě přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona. Jak dovozují právní doktrína k nové úpravě přestupků, kterou je však pro minimální odlišnosti možné aplikovat i na předcházející právní úpravu, je třeba si uvědomovat, že *„druhovým objektem skutkové podstaty je zde občanské soužití. Individuálním objektem je např. zájem na ochraně cti, zdraví, práv příslušníků národnostních menšin apod.“* (viz Strakoš, Jan. Zákon o některých přestupcích. Praktický komentář. Wolters Kluwer, Praha 2018, komentář k § 7.)
29. Zdejší soud shledává, že v daném případě, pokud by byly prokázány oba přestupky, došlo k porušení stejného druhového objektu, tedy občanského soužití v daném místě, avšak různých individuálních objektů, a to zájmu na ochraně jednotlivce proti některým výhrůžkám (vyhrožování újmou na zdraví) a individualizovaného občanského soužití daných osob (opakované údery otevřenou dlaní ruky). Vzhledem ke skutečnosti, že dle výše uvedeného názoru Nejvyššího soudu se následkem rozumí *„porušení individuálního objektu trestného činu v jeho konkrétní podobě, tedy konkrétní následek, nikoli určitý typ následku“* (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1107/2018), má krajský soud za to, že (by) byly dvojím jednáním žalobce způsobeny dva následky, které jsou však zahrnuty v jediné skutkové podstatě uvedené pod § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona.
30. Krajský soud tak uzavírá, že by (za předpokladu prokázání výhrůžky újmou na zdraví) žalobce více skutky naplnil skutkovou podstatu jednoho přestupku, tedy spáchal dva přestupky. Protože by se těchto přestupků dopustil v období před oznámením rozhodnutí, jímž byl za některý z nich potrestán (tedy do dne 3. 11. 2017, kdy bylo žalobci doručením stejnopisu písemného vyhotovení oznámeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), jednalo by se o jejich vícečinný souběh stejnorodý.
31. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně zahájil řízení pro dva skutky a tedy dva přestupky, z jejichž spáchání nejprve formou příkazu uznal žalobce

vinným a následně formou rozhodnutí řízení v rozsahu jednoho přestupku (vyhrožování újmou na zdraví) zastavil, jelikož jeho spáchání nebylo žalobci prokázáno. Dle krajského soudu tak správní orgán prvního stupně rozhodl správně v souladu s judikaturou správních i trestních soudů i trestněprávní teorií projevující se i v rámci správního trestání. Jelikož správní orgán prvního stupně rozhodl o dvou skutcích, nemohlo dojít k porušení zásady *ne bis in idem* ani překážky věci rozhodnuté. Zdejší soud se tak, ač na základě odlišné argumentační linie, shoduje s názorem žalovaného, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zákonné. K tomu krajský soud připomíná, že podle § 68 písm. d) s. ř. s. není možné podávat správní žalobu směřující pouze proti důvodům napadeného rozhodnutí.

32. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že napadeným rozhodnutím ani rozhodnutím orgánu prvního stupně nedošlo k nezákonnému zásahu do práv žalobce. Žalobní námitka směřující proti nesprávnému právnímu posouzení věci je tak nedůvodná.
33. Krajský soud pro úplnost doplňuje, že vzhledem k jeho závěru o vícečinném souběhu předmětného deliktního jednání pachatele považuje za nedůvodnou námitku žalobce týkající se způsobu rozhodování o jednočinném souběhu, který přdestřel žalovaný v odvolání i vyjádření k žalobě.

V. Shrnutí a náklady řízení

34. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
35. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. února 2019

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.